

— Имаме си. Само здрави да бждемъ, все ще доизкараме нѣкакъ зимата. Пъкъ като пукне пролѣтъ, ще ти купя ново ваксаджийско сандъче съ три чекмеджета и лъскаво, бронзово стъпало. Ще седнемъ двама предъ широкия площадъ, ще се грѣемъ на слънце и ще лъскаме обуша.

— Азъ искамъ дърводѣлецъ да стана, дѣдо.

— Може и дърводѣлецъ да станешъ, момчето ми.

— Искамъ да се науча, какъ се правятъ ония лакиранитѣ маси.

— Ще се научишъ, сигурно ще се научишъ, щомъ искашъ.

Дѣдо Стаменъ подрѣпна малкото трикрако столче къмъ печката, сложи котлето върху нея и запали почернѣлата си лула. Нерадостни мисли забродиха въ главата му. Зимата продължи. Трѣбва да се работи много, а сититѣ го напушатъ. Ржцетѣ му треператъ, трудно завърта бравдате. А по-рано не бѣше така. По-рано — хе, преди четиридесетъ години! Дѣдо Стаменъ смукна лулата, изпусна кълба димъ, затвори очи и ето, предъ него живо изпъкна младъ, силенъ момъкъ, каруцаръ, хваналъ здраво поводитѣ на конетѣ, размахалъ високо камшика... той, Стаменъ Делията. Кой го не знаеше! Хубави години бѣха тѣ! Добре си живѣеше той съ своята Велика, Господъ да ѝ даде миръ на душата. И синъ му бѣше добъръ, работенъ... загуби се и той далече нѣкжде изъ Македония. Снахата не можа да го прежали, отиде си и тя. Остана дѣдо Стаменъ самъ съ своето внуче. Живѣе сега по милостъ въ тази пристройка, носи багажи изъ града, лъска обуша, цепи дърва. Ехъ, изкарва той за хлѣба, но нали трѣбва и за